

..... บทนำ .....

“ข่าวร้อน ๆ จากกระฉิบวงในมาเสิร์ฟถึงที่แล้วค่ะคุณขา สืบเสาะมาแล้วว่านักแสดงหนุ่ม พ. หน้าดีดีกรีสูงยาวเข้าดี ตีปีกพับ ๆ เพราะกำลังขึ้นหม้อจะได้อัปเดตเป็นพระเอกในเร็ววันแต่ดันมาสะดุดขาตัวเอง เพราะมีคนตาดีเห็น หนุ่ม พ. ดอดเข้าคอนโดฯ ของ หนุ่ม ด. ช่างผมโกอินเตอร์ ตระกูลดังหล่อลากไส้กลางดึก ไม่รู้ปรึกษาปัญหาใจกันหรืออย่างไรเพราะหายไปข้ามวันข้ามคืน

หน่วยสืบราชการรักดอดด่องไปแอบฟังถึงหน้าประตูห้องได้ยินแต่เสียงแปลก ๆ บอกไม่ได้ว่าเสียงอะไร รู้แต่ว่า...โห้ย! เสียว เกินกว่าจะเม้าท์ งานนี้ผู้จัดจะกดดันให้ขึ้นแทนไม่รู้จะเปลี่ยนใจเอาไว้ที่แทนเดิมหรือเปล่า กระฉิบวงในไม่อยากจะเชด!”

“โห้ย! เหน้มาถึงสิ่งคปไรยังมีข่าวกอสซิปพวกนี้ตามมาหลอกหลอนอีกเหรอนเนีย” นิดาปิดหนังสือบนเตียงที่ซื่อติดมือจากสนามบินสุวรรณภูมิ อย่างอารมณ์เสีย คิดจะอ่านตั้งแต่อยู่บนเครื่องแต่ด้วยความเพลียจึงหลับไปเสียก่อน จนกระทั่งมาถึงสนามบินช่างสีจึงได้เปิดอ่านระหว่างทางที่นั่งสกายเทรนเข้าเมือง

“อยากรู้จริงๆ ว่ายักษ์กระจิบวงในนี้เป็นใครกันแน่ ว่าไงยักษ์กาเธอ
รู้หรือเปล่า”

“ฉันจะโปรู้ได้ยังไง” เสียงตอบอย่างไม่ใส่ใจจากสาวร่างเล็กที่กำลัง
ง่วนกับการเปิดสมุดจดชื่อโรงแรมและสถานที่ท่องเที่ยวที่ตั้งใจจะไปให้ครบ
ภายในสัปดาห์ที่อยู่ที่นี่

“อะไรกัน เธอทำงานวงในยังไม่รู้ชื่อเธอ” กิ่งวารีสายหน้าปฏิเสศ
จนผมที่รวบตึงเป็นหางม้าซึ่งยาวถึงกลางหลังสะบัดไปมา

ทำงานเป็นนักข่าวให้นิตยสารเล่มนี้มาหลายเดือน แต่เธอไม่เคยรู้
เลยว่าคนเขียนคอลัมน์ลี้ลับลึกลับเรื่องดาราได้ขนาดนี้เป็นใคร ขนาดฝ่ายบัญชี
บริษัทเป็นคนจ่ายเงินทุกชีวิตที่ทำงานที่นี้ยังไม่รู้เลยว่ายักษ์กระจิบวงในเป็น
ใคร เพราะบรรณาธิการหนังสือเป็นผู้จ่ายเงินค่าเขียนคอลัมน์นี้ให้เองโดยตรง

“นี่คงกลัวว่าถ้ามีคนรู้ว่ายักษ์นี้เป็นใคร คงโดนดักตีหัววันละไม่รู้กี่รอบ”
นิตาจิบปากจิบคือน้ำเสียงเช่นเขี้ยวคู่น่าขน รวากับกระจิบวงในเป็นคน
ที่ใคร ๆ อยากรุมสะกรรม

มีความเป็นไปได้สูง เพราะคุณเธอเล่นเอาเรื่องความลับเน่าเฟะของ
ดาราจริงหรือไม่จริงไม่มีใครรู้นอกจากเจ้าตัวมาประจานผ่านอักษรย่อแบบ
นี้ แถมนคนอ่านปัจจุบันนั้นแสนฉลาดสามารถไขรหัสอักษรย่อได้ถือว่าเป็น
ใครมาเม้าท์กันต่อไปได้อีก

“ไม่ต้องอินขนาดนั้นก็ได้นะ” กิ่งวารีไม่เคยสนใจข่าวพวกนี้สักนิด มัน
ไม่ได้มีผลอะไรกับชีวิตของเธอ นอกเสียจากจะโดนหัวหน้าจิกกัดต่ออยู่เสมอ
ว่าเธอทำงานเป็นนักข่าวนิตยสารดาราไม่ใช่หนังสือพระ

“ไม่อินไม่ได้หรือกกว อ่านแล้วโมโหอยากตามไปตบจริงๆ ยัยนี้
เล่นข่าวใครไม่เล่น ดันมาเขียนให้ร้ายเพทาย ดาราคนโปรดของฉัน” ตกลง
อักษรย่อ พ.ที.ว.คือดารานุ่มชื่อเพทายไปได้

นิดา มีนิสัยปลื้มคนที่น่าตาดีตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย แล้วโดยเฉพาะดารานำใหม่ที่หล่อเข้ม นุ่นดีและกำลังมาแรงอย่างเพทายที่ต้องจريتเธอที่สุดตอนนี้

“แล้วรู้ได้ไงว่าอักษรย่อ พ. เป็นเพทาย” กิ่งวารีแปลกใจที่เพื่อนสาวโมโหเป็นตุเป็นตะว่าอักษรย่อนั้นคือดาราคอนโปรดของตัวเอง

“รู้ก็แล้วกัน อธิบายซะเข้าเค้าขนาดนี้ ว่าแต่ตัวย่อ ด. นี่ใครกันนะ”

นุ่นสิ กิ่งวารีเองพลอยคิดตามไปด้วย อักษรย่อพวกนี้ชอบทำให้เวียนหัวไม่พอ ยังกระตุ้นต่อมความสงสัยให้ทำงานขึ้นมา แต่เมื่อนึกได้ว่าตอนนี้เธอกำลังมาเที่ยว ต้องรีบไล่ความอยากรู้อยากเห็นให้ออกจากหัวทั้งของตัวเองและของนิดาทิ้งเพื่อทิ้งเฉียนกับเรื่องดาราเต็มที่ได้ลือออกจนหางานใหม่ได้ในที่สุด

“พอเหอะ คนจะมาเที่ยวฉลองที่ได้งานใหม่ ยังจะมาคุยเรื่องข่าวดารายุ่งได้” กิ่งวารีคว้านิตยสารจากมือเพื่อนได้ ก็โยนลงถังขยะที่อยู่ใกล้ตัวทันที เรียกว่าถอนรากลอนโคนกันไปเลย

“เฮ้ย!! หนังสือฉัน” กิ่งวารีไม่สนใจเสียงร้องนั้น รีบดึงเพื่อนสาวให้ขึ้นแท็กซี่เพื่อไปยังโรงแรมที่จองเอาไว้

บทที่ 1

ระหว่างมื้ออาหารเลี้ยงอำลา แดน แฮร์สไตลิสต์ชื่อดัง แดเนี่ยลใจ
ชาลอนหรือและใหญ่ที่สุดในย่านถนนออร์ชาร์ด ถนนแห่งการค้าของสิงคโปร์
ที่ร้านอาหารทะเลชื่อดังย่านคลาร์ก คีย์ บรรยากาศครึมท่าเรือเก่าที่กลายเป็น
แหล่งบันเทิงยามราตรี ดูสวยงามด้วยภาพแสงไฟจากตึกสูงและบ้าน
เรือนริมแม่น้ำตัดกับความมืดยามค่ำคืน ส่วนบรรยากาศภายในร้านอาหาร
บนโต๊ะก็เต็มไปด้วยอาหารจานเด็ดของร้านอย่าง ปูผัดพริก ซึ่งใช้ปูยักษ์
ขนาดเท่ากับสองฝ่ามือคนต่อกันผัดกับซอสพริกสีแดงสดรสชาติเผ็ดปน
หวานกลมกล่อมที่แสนขึ้นชื่อ แม้ทุกอย่างดูลงตัวและสมบูรณ์แบบ แต่ผู้
ร่วมโต๊ะไม่มีที่ท่าเจริญอาหารสักนิด เพราะไม่มีใครอยากให้เขาไป

“คุณย่ำรักผมมาก ถึงเวลาที่ผมต้องกลับไปดูแลท่านบ้าง หกปีแล้ว
ที่ผมไม่ได้กลับไปหาท่านเลย” แดนรู้สึกลึกซึ้งไม่น้อยเมื่อรู้ว่าพี่ชายว่า
ยาของเขากำลังป่วยหนัก

คุณหญิงพวงคอยดูแลแดนมาตั้งแต่เล็ก หลายครั้งที่แดนไม่ได้ตั้งใจ
บิดาจนถูกลงโทษด้วยไม้เรียวและเข็มขัด คุณหญิงพวงจะเข้ามาปกป้อง
เสมอจนพ่อของเขาไม่กล้าแตะต้องอีก

‘หลานคุณแม่มันเป็นเหตุตามมาเกิดหรือไงแต่ต้องไม่ได้เลย’ หลาย

ครั้งที่พ่อของเขาแขวะลูกชายคนนี้

แดนไม่เคยคิดว่าตัวเองเป็นเช่นนั้น ถ้าเขาเป็นเทวดามาเกิดจริงพ่อคงไม่หมางเมินและทำเหมือนเขาเป็นเศษธุลีในบ้านต่างจากพี่ชายของเขา คนนั้นสิลูกรักมาเกิดทำอะไรล้วนถูกใจพ่อเขาเสียทุกอย่าง กลับไปครวญี่ชายหนุ่มยังไม่วุ่นใจนักว่าจะไร ๆ จะเปลี่ยนแปลงไปสักแค่ไหน

เพราะการตัดสินใจที่ทุกคนคงคิดว่าบ้าบอที่สุด ทำให้เขาถูกพ่อตัดหางปลอยวัด เลิกส่งเสียค่าเล่าเรียนและกินอยู่ทันทีเมื่อรู้ว่าเขาแอบเอาค่าหน่วยกิตที่ต้องจ่ายให้คณะนิติศาสตร์ของมหาวิทยาลัยชื่อดังในรัฐวอชิงตันดีซี สหรัฐอเมริกา มาจ่ายเป็นค่าเรียนนอกแบบและจัดตั้งทรงผมเพื่อเป็นแฮร์สไตลิสต์

ตอนนั้นชายหนุ่มในวัยยี่สิบปีต้องหาทางดิ้นรนที่จะอยู่รอดให้ได้ด้วยตัวเองในวันที่ไม่คิดรับความช่วยเหลือจากที่บ้านอีก ยอมทนลำบากทำงานมากมายไม่ยอมติดต่อกับใครเพื่อพิสูจน์ตัวเอง จนได้เป็นช่างฝึกหัดในร้านเสริมสวยชื่อดังที่ดีซี เวลาไม่นานก็มีลูกค้าที่ติดอกติดใจฝีมือเขาเข้ามาหลายคน โดยเฉพาะคุณนายใจผู้ติดตามสามีชาวสิงคโปร์มาดูแลธุรกิจที่นี่ จนเธอติดต่อกับเขาและยื่นข้อเสนอที่ดีให้

‘เธอไม่ใช่เด็กฝึกงานในร้านทำผมที่ดีซีอีกแล้วนะแดน ฝีมือเธอไม่ใช่มานานแล้ว ฉันไม่เข้าใจว่าพวกนั้นกดเธอไว้แบบนี้ทำไม ฉันจะเปิดธุรกิจใหม่ที่สิงคโปร์ ซาลอนหรูและใหญ่ที่สุด เธอจะไปกับฉันไหมแดน’

แดนตกลงใจไปสิงคโปร์พร้อมคุณนายใจและสามีทันที

ร้านแดนเฝ้ายิ่งใจจึงเกิดขึ้นและสร้างความฮือฮาในสิงคโปร์อยู่ไม่นานผ่านไปไม่นานซาลอนเรียบหรูตามรสนิยมของคุณนายใจก็ได้รับความนิยมอย่างมาก เพราะแฮร์สไตลิสต์มีอยู่หนึ่งที่โดดเด่นด้วยดวงตาสีน้ำตาลเข้ม จมูกโด่งได้รูปปรับกับคางเรียวยาวกว่าคนทั่วไป เป็นการผสมผสานที่

ลงตัวของหนุ่มไทยยุคใหม่ที่มีวีวีแทนไม่คล้ำเข้มอย่างหนุ่มแขกมาเลย์ และไม่ขาวซีดเป็นหนุ่มตี๋ทั่วไป คุณนายใจจับแดนปรงแต่งภาพลักษณ์เสียใหม่ให้สมกับการเป็นช่างมือหนึ่งของร้านเพื่อดึงดูดลูกค้ารุ่นใหม่ที่กำลังจ่ายแลกกับความสวยงามที่ไม่มีทางผิดหวัง

คุณนายใจจัดการทุกอย่างให้แดนไม่ว่าจะเป็นการฝึกอบรมเพิ่มเติมและส่งเขาไปเข้าประกวดไม่ใช่แค่เพื่อตัวเขาแต่เพื่อยกระดับร้านแคเนียลใจขึ้นด้วยเช่นกัน ชายหนุ่มไม่ทำให้นายทุนของเขาผิดหวัง ด้วยการกวาดรางวัลและใบประกาศมากมายมาประดับที่ร้านสร้างความปลาบปลื้มให้คุณนายใจและสามีอย่างมาก

แต่งงานเลี้ยงย้อมมีวันเล็กราเพียงสี่ปีแดนก็ต้องอำลาที่นี้ไป

“ไปเถอะแดน ฉันเข้าใจ คนเราเกิดมาต้องกตัญญูต่อพ่อแม่และคนในครอบครัว” นายทุนของเขาย้ำอีกครั้ง

“แดน คุณนายใจ” เสียงทักสั้นเครื่องดังมาจากหน้าประตูจนทุกคนต้องหันไปมอง

ร่างสูงเพรียวในชุดเกาะอกกระโปรงสั้นผ้ามันเลื่อมสีม่วงเข้มขับผิวขาวของผู้สวมใส่ ยิ่งยามต้องแสงไฟในห้องราวกับผิวเธอมีประกายส่องสว่างระยิบออกมา

“ฉันทโร. ไปบอกเขาเอง” คุณนายใจกระซิบบอกแดนเบา ๆ

“ทำไมคุณไม่บอกฉันคะว่าจะกลับประเทศไทย พอฉันรู้ก็รีบออกจากงานเลี้ยงมาทันทีเลย” แอนเน็ต ขางปรี่เข้ามานั่งข้างชายหนุ่มจับแขนเขาไว้แน่น

“ใจเย็น ๆ แอนเน็ต ผมยังไม่ได้ไปคืนนี้สักหน่อย” แดนพยายามยิ้มให้ดูเหมือนไม่ใช่เรื่องใหญ่

“ไม่ใช่คืนนี้ แต่เป็นพรุ่งนี้ คุณไม่ได้ไปพักวันนะ แต่คุณจะกลับไป

อยู่ที่นั่น คุณจะไม่กลับมาอีกแล้วใช่ไหม” น้ำเสียงตัดพ้อจนชายหนุ่มต้อง
ถอนใจ สายตาทุกคู่บนโต๊ะจ้องมองเขาอย่างรอฟังคำตอบเช่นกัน

“ผมยังไม่รู้เลย” แदनอ้าอึ้ง

แซนดี้สาวน้อยผู้อ่อนไหวได้ยินที่แदनตอบก็ปล่อยเฮตันที่ จนโทมัด
และเพื่อนอีกสองคนต้องพาออกไปสงบใจด้านนอก

“ดูสิ คุณทำให้แซนดี้ร้องไห้อีกแล้ว” แदनพูดให้ขำมากกว่าจะต่อว่า
แอนเนตจริง ๆ เขาคุ่นชินกับนิสัยของแซนดี้ดีแค่ผลอเหยียบมดเธอก็น้ำตา
คลอแล้ว

“เพราะคำตอบของคุณต่างหาก เห็นไหมว่าคนที่นี้รักคุณแค่ไหน”
แอนเนตอยากจะทำบอกว่าคนที่นี้หมายรวมถึงเธอด้วย แต่เธอยังไม่กล้าเอ่ย
ออกมาตรง ๆ

“คุณนายใจว ปากคุณบอกว่าให้ผมไปได้ แต่กลับพาแอนเนตมา
ทำให้ผมเปลี่ยนใจใช่ไหมครับ”

“แล้วได้ผลไหมล่ะแदन” คุณนายใจวหัวเราะร่วน เด็กปั้นของเธอคนนี้
ช่างฉลาดนักแต่ถึงจะเป็นแบบนี้จริง เธอก็รู้ดีว่าต่อให้เป็นดาราสาวสวย
อย่างแอนเนตก็ไม่มีทางเปลี่ยนใจเขาได้

“คงไม่ได้หรอกค่ะ เพราะยังงั้นก็ยังไม่มีความหมายสำหรับเขาอยู่
แล้ว” หญิงสาวทำหน้าที่เศร้าเรียกความสงสารจนแदनทำหน้าที่ไม่ถูก

“อย่าพูดแบบนี้สิ คุณเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของผมนะแอนเนต”

แอนเนตเกลียดคำนี้ของเขาจริง ๆ แต่เธอยังแอบหวังว่าสักวันคำว่า
เพื่อนของเขาจะพัฒนามากไปกว่านี้

คุณนายใจวและพนักงานของซาลอนแยกย้ายกันกลับโดยคุณนายใจว
อาสาขับรถไปส่งคนอื่น ๆ ที่สถานีรถไฟฟ้า MRT เพราะเป็นการเดินทางที่
สะดวกที่สุดสำหรับทุกคนเพราะถ้าจะกลับแท็กซี่ต้องเดินไปที่ป้ายสำหรับ

จุดแท็กซี่ซึ่งอยู่ค่อนข้างไกลจากร้าน และไม่รู้ว่าจะต้องรอต่อแฉนวนานแค่ไหนกว่าจะได้ขึ้นแท็กซี่ แต่แอนเน็ตไม่ยอมปล่อยให้แดนไปง่าย ๆ เธอชวนเขาเดินดูสิงคโปร์ยามราตรีในคืนสุดท้ายด้วยกัน

“คุณคงไม่ชวนผมเดินไปถึงมารีน่าเบย์หรือคะ” แฉนเอ่ยถึงบริเวณพื้นที่ติดกับอ่าวเล็ก ๆ มีทางเชื่อมต่อระหว่างทะเลและแม่น้ำสิงคโปร์

มารีน่าเบย์ถูกพัฒนาจนเป็นสถานที่ชมวิวที่สวยงามอีกจุดหนึ่งโดยเฉพาะเมื่อมองลงมาจากชิงช้าสวรรค์ขนาดยักษ์ที่สูงที่สุดในโลกอย่าง สิงคโปร์ฟลายเออร์ แม้จากย่านคลาร์ก คีย์จะสามารถเดินไปถึงมารีน่าเบย์ได้ แต่คงใช้เวลาพอสมควรสำหรับสาวสวยในชุดราตรีและรองเท้าส้นสูงอย่างแอนเน็ต

“อีกอย่างตอนนี้ชิงช้าสวรรค์ที่นั่นคงปิดแล้ว” แฉนมองนาฬิกาบอกเวลาสามทุ่มกว่า

“คุณยังจำได้ใช่ไหมคะที่เราพบกันครั้งแรก”

“จำได้สิครับ” แฉนไม่ลืม

แต่คนที่จำฝังใจคงเป็นตัวหญิงสาวเองเสียมากกว่า สองปีก่อนในวันแดดจ้าและแสงอุ่นฉายหน้าสิงคโปร์ฟลายเออร์ที่สูงถึง 165 เมตร ตามสคริปแอนเน็ตต้องทำหน้าที่พิธีกรพาแขกรับเชิญขึ้นไปบนนั้นเพื่อพูดคุย แต่ช่างทำผมและช่างแต่งหน้ากลับไม่ยอมมาตามเวลาที่นัดไว้ ทำให้กองถ่ายรายการวาไรตี้วุ่นวายไปหมดเพราะแอนเน็ตกำลังวินสโงทุกคนที่ทำงานพลาดและไม่ตรงต่อเวลา

แต่อยู่ ๆ พระเอกขี่ม้าขาวก็ปรากฏตัวขึ้น

ชายหนุ่มเข้ามาจัดการกับผมยาวสลวยที่ยังไม่ได้ผ่านการจัดทรงที่ดูยุ่งเหยิง เพราะเธอทิ้งเหวี่ยงทิ้งสะบัดมันไปทั่วกองถ่ายอย่างหงุดหงิดไม่ถึงห้านาทีผมของหญิงสาวถูกม้วนตลบขึ้นสูงและทิ้งปลายผมให้ตกมา

ราวกับสายน้ำพุที่โปรยปราย แอนเนตมองตัวเองในกระจกอย่างประหลาดใจ เพราะทรงผมที่ถูกจัดแต่งอย่างง่าย ๆ โดยชายแปลกหน้าทำให้ใบหน้าของเธอดูอ่อนเยาว์ลงราวกับเด็กสาวแรกแย้มแตกต่างจากภาพลักษณ์สาวมั่นและคมเข้มที่เคยเป็นอย่างสิ้นเชิง

เมื่อหญิงสาวได้รู้ว่าเขาคือ แดน แฮร์สโตลิสต์และช่างมือหนึ่งของร้านแคเนียลใจที่กำลังมีชื่อเสียง หลังจากเหตุการณ์วันนั้นร้านแคเนียลใจได้ถูกคำประจำที่มีชื่อเสียงอีกคนหนึ่งเพิ่มและกลายมาเป็นฟรีเซ็นเตอร์ให้กับร้านไปโดยปริยาย

แดนแทบไม่รู้ตัวเลยว่าเขาส่งสร้างความประทับใจให้ดาราสาวแคเ็น ความสนิทสนมที่เธอมีให้แม้ผิวเผินจะเหมือนเพื่อนแต่ในใจของเธอคิดไปไกลกว่านั้น จนกระทั่งวันนี้เขายังคงไม่รู้หรือแก้งังทำเป็นไม่รู้กันแน่

แอนเนตหยุดยืนที่สะพานข้ามฟากเล็ก ๆ ระหว่างรีเวอร์ไซด์ พอยต์ จูดชมวิว สองฝั่งแม่น้ำของย่านคลาร์ก คีย์ เพื่อดูแสงสีของแม่น้ำยามค่ำคืนของนักท่องเที่ยวแต่ยามนี้แอนเนตทอดสายตาออกไปที่แม่น้ำสายเล็ก ๆ ที่มีเรือท่องเที่ยวกำลังแล่นผ่านไปอย่างใจหาย

“พุงนี้ฉันไปส่งคุณที่สนามบินนะคะ” หญิงสาวไม่รู้จะเอ่ยอะไรอีก

“ครับ” แดนไม่อยากปฏิเสธน้ำใจของหญิงสาวจึงรับคำ แมื่อดาราสาวจะเป็นผู้หญิงที่เขาสนิทด้วยมากที่สุดตลอดเวลาที่อยู่ที่สิงคโปร์ แต่เขาไม่ได้คิดอะไรเกินเลยกับเธอมากกว่าเพื่อน ใคร ๆ ก็ว่าเขาเพี้ยนที่ไม่คิดว่าแอนเนตมาไว้ข้างกาย แต่เขายอมเป็นคนเพี้ยนดีกว่าหลอกหัวใจตัวเอง

ลมเย็นในยามค่ำคืนริมแม่น้ำทำให้กิ้งวารีต้องหยิบผ้าคลุมไหล่ออกมาคลุมตัวเอาไว้ พลังมองแสงระยิบระยับของแสงไฟที่ส่องกระทบผืนน้ำ

“ไหนว่าที่มีแต่หน้าร้อนกับหน้าฝนงั้น ทำไมคืนนี้อากาศเย็นจัง”

กิงวารีไม่ลืมยกกล้องถ่ายรูปตัวเก่งขึ้นเก็บภาพความสวยงามรอบตัว

“ก็ตอนเย็นฝนตกหนักเป็นชั่วโมง กลางคืนก็ต้องเย็นบ้างแหละ” นิดา บ่นกระปอดกระแปดตั้งแต่ตอนฝนตก ช่วงที่กำลังถ่ายรูปสิ่งใดทะเลพ่นน้ำ กันอยู่บริเวณฟูลอร์ตัน สแควร์ หรือปากแม่น้ำสิงคโปร์ โชคดีที่แถวนั้นมี ร้านกาแฟสตาร์บัคส์อยู่ใต้สะพานใหญ่ จึงกลายเป็นที่หลบฝนของเหล่านักท่องเที่ยวที่อยู่บริเวณนั้นตอนฝนตกพอดี

พอฝนหยุดตกได้ทั้งคู่จึงมาเดินเล่นกันต่อที่เวอริไซด์ พอยท์เพื่อหาอะไรกินและชมแสงสีริมแม่น้ำต่อ กิงวารีเอาแต่เก็บภาพจนไม่ทันสังเกตว่า เพื่อนสาวที่มาดูด้วยกำลังตาโตเป็นไขห่านกับภาพบางอย่าง

“กาวดูนั่นสิ” นิดาร้องเรียกกรวกับเห็นผี

“อะไรยัยนี้ ร้องชะลั่น มีคนทำทองตกหรือไง” คนถูกเรียกหันไปมอง ตามทางที่เพื่อนชี้แต่ไม่เห็นอะไรผิดปกติสักนิด นอกจากฝูงชนที่เดินไปมา

“ฉันเห็นเพทาย เดินผ่านไปเมื่อกี้”

“บ้าดาราขึ้นสมองแล้วนะ มาถึงนี่ยังตาฝาดเห็นดาราอีก นี่มันสิงคโปร์นะ ไม่ใช่สีลม” กิงวารีส่ายหน้าระอาใจเพื่อน

“ฉันไม่ได้ตาฝาดนะฉันเห็นจริง ๆ ไม่เชื่อตามไปดูกันเลย” นิดาไม่พูดเปล่าลากกิงวารีให้รีบเดินไปด้วยกัน เพื่อพิสูจน์ว่าเธอไม่ได้ตาฝาด หรือดาราวิเศษขึ้นสมองอย่างที่เพื่อนว่า

สองสาวเดินกึ่งวิ่งจนมาหยุดที่ริมสะพานอีกด้าน นิดารีบขึ้นไปอีกฝากของแม่น้ำที่มีโต๊ะอาหารถูกจัดอย่างหรูหราตั้งอยู่เรียงรายเพื่อให้ลูกค้าได้ทานอาหารเลิศรสไปพร้อมชมบรรยากาศความงามริมนี้

“นั่นไง เพทาย” กิงวารีพยายามเพ่งมองชายหนุ่มที่นั่งถือแก้วไวน์ อยู่มุมหนึ่ง แต่ความไกลทำให้เธอมองใบหน้าของเขาไม่ชัดนัก

“ใช่หรือ เห็นแค่ด้านข้างก็เหมาว่าเป็นเพทายแล้วหรือ” แม้ไม่มั่นใจ

ในสายตาตัวเองและเพื่อนนัก แต่ร่างสูงโปร่งที่นั่งหลังตรง ไหล่ตั้ง ผิวขาว
ดูโดดเด่นแม้มองในระยะห่างหลายเมตร

“เอากล่องในมือแกส่งดูเลยว่าใช่หรือเปล่า ถ้าให้ตีถ่ายไว้ด้วยเลย
นะ” นิดาบังคับให้คนมีกล่องยกมันขึ้นส่งไปทางเพทาย

“จะดีหรือ เขามาส่วนตัว จะไปแอบถ่ายเขา ฉันไม่ใช่ปาปาร์ซี่นะ
อีกอย่างฉันลาออกแล้วด้วย” แม้กิงวารีจะไม่เคยทำตัวเป็นปาปาร์ซี่แต่
งานเก่าของเธอไม่พ้นเรื่องชอกแซกเรื่องดารา แต่ทำได้เพียงปิกกว่าก็
ต้องบอกลาเพราะความไม่ถนัด

“ถ่ายไปเถอะน่า จะรู้ได้ว่าข่าวแม้าพวกนั้นจริงหรือไม่จริง นี่
แบบนี้ต้องนัดใครไว้แน่ ๆ เล็งเลย เพียงขอให้เป็นผู้หญิงที่เกอะ ชาวสื่อ
บ้า ๆ บอ ๆ จะได้หายไปสักที” ไม่คิดเลยว่าจะได้ข่าวเด็ดตอนที่ลาออก
จากงานแล้ว แต่เธอคงไม่เอามันไปขายหากินเพราะไม่ใช่ชีวิตของเธอที่จะ
หาเงินจากเรื่องความลับของคนอื่น

นidayังคงจะยั้งคะยอไม่เลิกจนกิงวารีต้องจำใจอมยกกล่องส่ง
ไปยังเพทาย กดชัตเตอร์ไปได้สามรูป เพทายยังคงนั่งอยู่ที่โต๊ะเพียงลำพัง
เขามองนาฬิกาข้อมือ ท่าทางกำลังรอใครอยู่แน่ ๆ

ไม่ทันจะได้ลั่นชัตเตอร์รูปต่อไป กล่องในมือหลุดหายไปเพราะแรง
กระชากจนทำให้เธอตกใจ นึกว่าถูกมือดีชิงรวากล่องให้เสียแล้ว

“ว้าย! กล่องฉัน” กิงวารีเผลออุทานออกมาด้วยความตกใจ

“พวกคุณแอบถ่ายรูปคนอื่นฉันหรือ” เสียงแข็งดังขึ้นจากคนที่กระชาก
กล่องไป นิดาพลอยตกใจไปด้วย ยิ่งเขาพูดภาษาไทยแสดงว่าไม่ใช่โจรขโมย
กล่องแน่ ๆ

“แล้วมันเรื่องอะไรของคุณล่ะ เอากล่องฉันคืนมานะ” คนถูกแย่งของ
ไปจากมือร้องขึ้น

ชายหนุ่มไม่มีที่ท่าจะคืนกล้องให้อย่างง่าย ๆ เขายกมันขึ้นสูงเหนือหัวทำให้กิ่งวารีได้แต่กระโดดหยิ่งแหงแก้งว่ากล้องนั้นไม่ถึง

หลังจากแยกกับแอนเน็ต แดนไม่คิดว่าจะมาเจอนักท่องเที่ยวคนไทยกำลังพยายามแอบถ่ายภาพดารานางงามอยู่ ทั้ง ๆ ที่เตือนแล้วว่าให้เขาระวังตัว สิดคงไปรู้ไม่ได้ไกลนักย่อมมีคนผ่านมาเห็นได้ง่าย แต่ดูเหมือนเจ้าตัวจะไม่สนใจนัก ดีที่เขามาเจอเข้าเสียก่อน

“ฉันจะแจ้งตำรวจ” หญิงสาวเปลี่ยนจากการพยายามขู่แย่งมาเป็นร้องขู่ เมื่อความสูงของเธอแค่ระดับอกของเขา กระโดดให้ตายก็คว่ำกล้องคืนมาได้แน่

“ก็เฮสิ ใครกันแน่จะถูกจับ คุณไม่รู้หรือว่าที่นี่มีกฎหมายเรื่องการแอบถ่ายคนอื่น ปาปารัสซี่เข้มงวดแค่ไหน” คำพูดเขาจริงจังจนคนฟังหน้าเฉือนทันที

ช่วยแล้วไง!

กิ่งวารีหันไปมองเพื่อนจอมมุ่ยที่กำลังจะหาคูมาให้นิดาได้แต่ยื่นกระมิดกระเมี้ยนไม่พูดอะไรสักคำ แถมพยายามดึงผ้าพันคอมาปิดหน้าปิดตาเอาไว้กลัวเขาจำได้อีก

แดนไม่อยากต่อความยาวกับสองสาวตรงหน้า ดึงเอาเมมโมรี่การ์ดที่อยู่ภายในกล้องออกมาแล้วหักมันทิ้งเป็นสองท่อน ก่อนยัดใส่มือกลับให้เจ้าของพร้อมกล้อง

หมดกันรูปที่ถ่ายมาตลอดสามวัน ถูกทำลายหายวับไปกับตาเพราะดาบ้ำที่ไหนไม่รู้

กิ่งวารีโกรธควันเทบออกหูตอนที่ได้ของคืน แต่ทำได้เพียงยืนตัวเกร็งมองร่างสูงท่วมหัวเธอเดินหนีปะปนกับฝูงชนหายวับไป พอหันกลับไปมองที่ร้านอาหารริมแม่น้ำเพทายก็หายไปแล้วเช่นกัน ทั้งเธอและนิดาพา

กันอดูรู้ว่าเพทหายมานั่งรอใคร แต่คิดอีกทีหากมีการเอาเรื่องบอกตำรวจว่า เธอแอบถ่ายรูปเพทหาย หลักฐานอยู่ในการ์ดหลายขนาดนั้น มีหวังเธอได้กินข้าวแดงในต่างแดนแน่ ๆ

เมื่อกลับมายังโรงแรม หญิงสาวรีบหาข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตเรื่องกฎหมายเข้มงวดของสิงคโปร์กับการแอบถ่ายภาพบุคคลมีชื่อเสียง มันเป็นอย่างคำชู้ของตานั้นจริง ๆ กิ่งวารีอยากจะหันไปเล่นงานคนยุยงนัก แต่เมื่อเจอร่างท่วมคลุมไปอยู่ใต้ผ้าห่มไม่ยอมมโผล่มาให้เธอจัดการ จึงได้แต่นั่งหงุดหงิดต่อไปลำพัง

หมอนั้นเป็นใครกันนะ ทำไมต้องทำตัวปกป้องความเป็นส่วนตัวของเพทหายขนาดนั้น หรือเขาจะแค่หวังดีไม่ให้เธอโดนจับเพราะแอบถ่าย แต่เตือนกันดี ๆ ก็ได้ไม่เห็นต้องมาทำลายข้าวของเธอเลย หรือว่า เขาจะเป็นคู่ขาเพทหายอย่างข้าวว่า ตายแล้ว กิ่งวารีใจหายวูบ นึกเสียดาบไปหน้าเข็มดวงตาคมนั้น ไม่น่าจะเป็นพวกไม้ป่าเดียวกันเลย มาคิดอีกทีข้าวพวกนั้นเชื่อถือได้แค่ไหนกัน เธอทำงานวงการนี้มาเป็นปี พอรู้เทคนิคเขียนข่าวใส่สีตีไข่ เห็นเพื่อนร่วมงานเสกสรรปั้นแต่งเรื่องดาราให้ออกมาแก้ข่าวก็บ่อยไป แม้บางเรื่องจะมีมูลจริงบ้างก็เถอะ

หญิงสาวไม่อยากจะคิดอะไรอีกนอกจากปล่อยให้อาการเซ็งปะปนไปกับความเหนื่อยที่เดินเที่ยวมาทั้งวันจนผล็อยหลับไปโดยไม่รู้ว่าใครอีกคนกลับมานอนไม่หลับ

แดนมองกระเป๋าดูเส้นทางที่จัดเตรียมไว้สำหรับเดินทางกลับอย่างไม่สบายใจกับเรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อหัวค่ำ ไม่มีใครรู้ว่าเขาแอบกลับไปกรุงเทพฯ เมื่อเดือนที่แล้ว ทุกคนที่ซาลอนรู้เพียงเขาซอลาพักร้อนไปหนึ่งสัปดาห์ แดนตั้งใจจะกลับไปถามไถ่ข่าวคราวคนในครอบครัวจากพี่ชายจนรู้เรื่องคุณย่า

ของเขาป่วยหนัก และอีกคนที่เขาไม่คาดฝันว่าจะเจอคือเพทาย เพื่อนสนิทสมัยมัธยมที่ดูเปลี่ยนไปมาก เขากลายเป็นคนดังเป็นดารามีชื่อที่กำลังมาแรง

เพทายทำท่าดีใจที่ได้เจอแดนเช่นกัน แต่การพบกันครั้งนี้กลับทำให้แดนมีแต่ความกังวลใจ เรื่องของเพทายเป็นอีกส่วนหนึ่งที่ทำให้เขาต้องอำลาแต่เนี่ยลใจไป การกลับเมืองไทยครั้งนี้แดนไม่รู้ว่ามิอะไรรอเขาอยู่บ้าง เขาจะตามแก้ปัญหาทุกสิ่งทุกอย่างได้เหมือนคืนนี้หรือเปล่า

ก่อนกลับเขาโทร. ไปเตือนเพื่อนสนิทที่กรอบเรื่องการระมัดระวังตัว “ขอบใจมากนะแดน” อีกฝ่ายรีบอภัยขอบคุณเมื่อรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น และบอกว่าอีกสองวันก็จะกลับกรุงเทพฯ ทำให้แดนเบาใจขึ้น

แต่เมื่อทั้งตัวลงกับเตียงหวังข่มตาให้หลับเพื่อตื่นเดินทางแต่เช้า ภาพหญิงสาวตัวเล็ก ๆ คนนั้นกลับปรากฏขึ้นอีกครั้ง ดวงตาริเล็กไม่ต่างจากตัวเจ้าหล่อนเบิกกว้างอย่างโกรธจัดที่เขาทำลายข้าวของเธอ โดยเฉพาะตอนที่เจ้าหล่อนพยายามกระโดดแย่งกล่องอย่างลึมนึกถึงส่วนสูงของตัวเองทำให้เขานึกขำ เธอคงโกรธเขามาก แต่ช่วยไม่ได้ ที่เขาทำเช่นนั้นเพราะไม่ต้องการให้ภาพของเพทายหลุดลอดออกไป โชคดีขณะที่เขาตอปากต่อคำกับเธอ เพทายลุกออกไปก่อนที่แม่สาวปาปาร์ซซีนั้นจะเห็น หวังว่าเจ้าหล่อนจะไม่โกรธเขามากนักหรอกนะ

แสงแฟลชสว่างวาบไปที่วงานเปิดตัวตัวเครื่องสำอางคอลเล็กชันใหม่ของแบรนด์ดังอย่างแอลเอคอสเมติก เช่นเดียวกับคนที่มาร่วมงานซึ่งต่างก็เป็นคนดังในสังคม มีดีกรีมีชื่อเสียงเช่นเดียวกับสินค้า มองไปทางไหนถ้าไม่ใช่ดาราก็ต้องเป็นตู้เพชรเคลือบที่เดินเฉิดฉายไปทั่วงาน

กึ่งวารีนินซุตกระโปรงดูเรียบร้อยราวกับจะไปสมัครงานยื่นหนังสือ

หันขวางในมือถือกล้องดีเอสแอลอาร์¹ ตัวเครื่องบ่งบอกได้อย่างดีว่าเธอมา
งานนี้ทำไม หญิงสาวขยับตัวไม่ถนัดนักกับร่องเท้าส้นสูงที่ถูกบังคับให้ใส่
'ห้ามแต่งตัวกะโหลกกะลาไปในงานเด็ดขาด!'

แม้จะทำงานได้ร่วมสองเดือนแล้วหลังกลับจากทริปสิงคโปร์ แต่
คำสั่งอันเคร่งครัดนั้นยังก้องอยู่ในหู เวฟูกาหรือคุณวิน บรรณาธิการและ
เจ้าของนิตยสารบลูโดมอนด์ถือว่าหนังสือของเธอไม่ใช่ นิตยสารไก่กาอาราเร่
ดังนั้นภาพลักษณ์ของนักข่าวจะต้องดูดีไม่ต่างจากหนังสือเลิศหรูและต้น
ตระกูลอันมีเกียรติของเธอด้วย

งานนี้ท่าเธอกำวารีเดินขาพลิกอยู่หลายเที่ยว ปกติเธอเคยแต่งตัว
แบบที่ไหน ไปทำข่าวบนเทียงลงหนังสือซุบซิบดาราเธอสวมแค่เสื้อเซ็ด
กางเกงยีน ดีหน่อยก็กางเกงผ้ากำบรองเท้าผ้าใบ แต่วันนี้เธอมาในฐานะ
นักข่าวหน้าสังคมต้องเจอทั้งกระโปรงทั้งร่องเท้าส้นสูงทำยังไงก็ยังไม่ชิน
จนเดินแทบไม่เป็นเลยทีเดียว

"หนู ๆ มาถ่ายรูปทางนี้บ้างสิ" ประกายแหวนและสร้อยข้อมือเพชร
ล้วนกระแทกตา กิ่งวารีรู้ด้วยสัญชาตญาณทันทีว่างานของเธอเริ่มต้นขึ้น
แล้วจึงรีบเดินตามไป

"มาจากเล่มไหนล่ะจะหนู" หนึ่งในแก๊งเครื่องเพชรถามขึ้น

"บลูโดมอนด์ค่ะ"

แค่หญิงสาวบอกชื่อนิตยสารที่เธอทำงานอยู่ออกไป บรรดาแขก

---

¹ DSLR ย่อมาจากคำว่า Digital Single Lens Reflex เป็นกล้องดิจิทัลสะท้อน
ภาพแบบเลนส์เดี่ยว ซึ่งมีคุณสมบัติเด่นๆ ก็คือ เวลาเรามองภาพผ่านเลนส์ของ
กล้อง DSLR นี้ จะเห็นเป็นภาพเดียวกันกับเลนส์ สาเหตุเพราะมีเลนส์เดี่ยว
ทำให้ภาพที่ถ่ายนั้น ตรงกับภาพที่เราเห็น ดังนั้นกล้องประเภทนี้ จึงมีราคาแพง
และแถมยังต้องใช้คนถ่ายที่มีฝีมือมากพอสมควร

ผู้มีเกียรติในงานรีบกลับมาเย็นเรียงแถวฉีกยิ้มกว้างยื่นเฉียงตัวสี่สิบห้า องศาเพื่ออำพรางรูปร่างอวบอย่างรู้งานให้เธอถ่ายรูปทันที ต่างรู้ดีว่าถ้ามีรูปลงในบลูโตมอนด์เท่ากับมีเรื่องให้คุยอวดไปอีกเป็นสัปดาห์

“ถ่ายหลาย ๆ รูปเลยนะจ๊ะ” หญิงสาวจัดการรีวซ์เตอร์ตามคำขอ ฟันจากกลุ่มนี้ได้กลุ่มอื่น ๆ พวกกันกั๊กมือเรียกเธออีก ผ่านไปชั่วโมงกว่ากึ่งวารีเมื่อยั้งมือและขาเมื่อตรวจเช็กภาพในกล้องดูก็ต้องตกใจเมื่อตัวแดงหน้าจอกล้องเตือนเมมโมรี่การ์ดเต็ม

แล้วกัน หญิงสาวไม่ได้ลुकคิดว่างานนี้เธอจะถ่ายรูปมากมายขนาดนี้ จึงหยิบการ์ดความจำตัวเดิมที่มีรูปอื่น ๆ เก็บเอาไว้อยู่แล้วมาใช้ โชคดีที่เธอเตรียมเมมโมรี่การ์ดอันใหม่มาด้วย

กึ่งวารีรับหาที่ว่างเพื่อจัดการกับกล้องของเธอ แต่หันไปทางไหนมีแต่ผู้คนเดินขวักไขว่ไปหมด จนได้ที่หลบมุมบริเวณใต้ซอของว่างสำหรับแขกที่มาร่วมงานเพราะตอนนี้ทุกคนกำลังเดินไปออกกันที่หน้าเวทีเพื่อรอดูการแสดงเปิดตัวสินค้าตามเสียงเรียกของพิธีกร

ขณะที่หญิงสาวกำลังสาละวนกับการถอดเมมโมรี่การ์ดออกจากกล้อง จู่ ๆ ว่างสูงในซ็ิตขาวกลับเดินมากระแทกเธอเข้าอย่างจัง

จ๋อม!

น้ำพั้นซีสี่เหลี่ยมสดในอ่างแก้วใบใหญ่กระเพื่อมดั่งขึ้น เมื่อของสำคัญในมือเธอร่วงลงไปอยู่ก้นอ่างเสียแล้ว

บทที่ 2

คนหนุ่มสาวรู้ตัวว่าทำอะไรลงไปจึงชะงัก

“ขอโทษครับ” เขารีบหันมาเจอกับหญิงสาวที่กำลังอยากจะทำกริ๊งกร๊องให้กล้องงานเมื่อเห็นรูปถ่ายที่ถูกบันทึกไว้ทั้งหมดในเมนูโมริ์การ์ดค่อย ๆ จมลงก้นอ่างแก้ว เมื่อสองเดือนก่อนเธอเคยถูกผู้หวังดีทำลายเจ้าแผนเก็บข้อมูลรูปภาพไปแล้วหนึ่ง คราวนี้...อีกแล้ว

“นี่คุณ!” เสียงตวาดพร้อมระเบิดหน้าอย่างคนอารมณ์เสียสุดขีดบอกกับความแค้นแต่หนหลังทะลุมาลงในคราวนี้ไปเลยทีเดียว

แต่เสียงดังชะงักอยู่แค่นั้น แค่นั้นจริง ๆ เพราะพูดอะไรต่อไม่ออกเมื่อเห็นชายหนุ่มตัวตันเหตุใช้มือจุ่มลงไปในอ่างแก้วขนาดใหญ่ความหยาบของที่ตกลงไปขึ้นมาให้อย่างไม่กลัวแขนเสื้อสีขาวนั้นจะเปียกและเปื้อนไปด้วยน้ำหวาน

“ถ้ารีบทำให้แห้ง มันอาจจะยังใช้ได้อยู่นะคุณ” ใบหน้าเขาเจื่อนเล็กน้อยกับอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น

กึ่งวารีเอี่ยมมือไปรับเมนูโมริ์การ์ดที่เปียกชื้นอย่างอึ้ง ๆ ตอนแรกตั้งใจจะตะโกนต่อว่าออกไปใส่ชายเช่ซ๋าที่ทำของเธอเสียหาย แต่เมื่อเห็นใบหน้าขาวใสหยันตาเป็นประกายใต้คิ้วเข้มหนา ทรงผมสมัยนิยมแบบ

นักร้องเกาหลีสปรกลงมาปิดเล็กน้อย ทำเอาเธอรู้สึกแสบตาจนคำต่อว่าที่
อยู่ในหัวพลันสลายหายไปหมด

“ขอโทษจริง ๆ นะครับ ผมรีบไปหน่อย” ริมฝีปากบางเอ่ยขอโทษ
อย่างสุภาพ

“ไม่เป็นไรค่ะ...คุณ...เพทาย” กิ่งวาริไม่รู้ตัวสักริดว่าเสียงตบนั้น
แผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยินเพราะในหัวเธอยังเรียบเรียงอะไรไม่ค่อยถูก

ไม่คิดว่าจะได้เจอเขาอีกครั้งที่นี่ หวังว่าเขาคงไม่รู้ว่าเธอเคยแอบ
ถ่ายรูปเขามาแล้วเมื่อครั้งไปเที่ยวสิงคโปร์ คิดได้อย่างนั้นกิ่งวาริยิ่งหลุบตา
ลงต่ำ ก็มึนหน้างุดเขาไว้ก่อน

“ผมต้องไปแล้ว ขอโทษอีกครั้งนะครับ” ชายหนุ่มไม่รอว่าหญิงสาว
จะตอบว่ายังไง รีบสาวทำตรงไปยังเวทีที่อยู่ข้างหน้าเพราะพิธีกรกำลังเรียก
ชื่อของเธออยู่

กิ่งวาริรีบหน้าตัวเองเรียกสติกลับมาจากอาการตะลึงที่ได้เห็นเพทาย
ใกล้ ๆ เป็นครั้งแรก คราวก่อนเธอเห็นเขาไกล ๆ และเป็นเวลากลางคืน
เค้าความหล่อเหลาและโดดเด่นยังฉายออกมา แต่เมื่อได้มาเห็นใกล้ ๆ ระยะเวลา
ประชิด เริ่มไม่แปลกใจแล้วว่าทำไมเพื่อนของเธอถึงได้คลั่งไคล้พระเอกคนนี้
นัก แถมผู้จัดค่ายละครก็กำลังจะดันเพทายเป็นพระเอกเบอร์หนึ่งอีกคน

นักร้องหน้าสังคมนี้อีมรีบตรงไปยังหน้าเวที มองภาพผ่านกล้องที่
ซูมเข้าใกล้ชายหนุ่มร่างสูงยืนเด่นกลางเวทีท่ามกลางนางแบบสาวที่ใบหน้า
ถูกแต่งแต้มสีสันด้วยเครื่องสำอางกับหลุดออกมาจากหนังสือเทพนิยาย
บ้างแต่งหน้าติดขนตาวาวคล้ายหางนกยูงจำแพน บ้างแต่งหน้าด้วยประกาย
กากเพชรไม่ต่างจากนางพรายจากใต้ทะเลลึก

แม้โดดเด่นแต่กลับถูกลบด้วยรัศมีและรอยยิ้มกว้างของเพทาย
ดาราหนุ่มที่ตอนนี้ถูกเสริมเติมด้วยเสื้อคลุมยาวแบบเจ้าชายที่กำลังหลงเข้า

มาอยู่ในป่าพิศวง การแสดงจบลงที่เจ้าชายควรรู้กับนางฟ้าที่ปรากฏกาย
เป็นคนสุดท้ายพร้อมเสียงปรบมือก็ก้อง

เจ้าชายของงานยังไม่ทันได้ถอดเสื้อคลุมพอลงจากเวที นักข่าวพากัน
เข้ามาล้อมล้อมทันที กิ่งวารีได้แต่ยืนมองจากวงนอก หากเป็นเมื่อก่อน
เธอต้องรีบวิ่งหาชีวิตเพื่อเข้าไปถ่ายรูปลงและอัดเสียงสัมภาษณ์ของเพทาย
ไม่ต่างจากนักข่าวคนอื่น ๆ

ถึงตอนนี้จะไม่ต้องทำแต่อดไม่ได้ต้องเขยิบเข้าไปตะแคงหูฟังดูสัก
หน่อยว่าเขาพูดคุยเรื่องอะไรกัน

“มีข่าวซุบซิบเรื่องเพทายเป็นคู่ขากับช่างผมหนุ่มจริงหรือเปล่านั้นคะ”

กิ่งวารีที่ตะแคงหูฟังได้ยินยังสะอึก เล่นถามกันอย่างนี้เลยหรือ แต่
ยังคงตั้งใจฟังต่ออย่างอยากรู้เช่นกันว่าหน้าหวาน ๆ อย่างเพทายจะเป็น
แก๊งวางอย่างที่เขารู้ว่าจริงหรือเปล่า

“เหอครับ ผมเพิ่งได้ยินจากพี่นี้แหละ ไม่จริงหรอกครับ” เพทาย
ทำท่าหัวเราะเหมือนเป็นเรื่องขำขัน

“แล้วเรื่องจะได้เป็นพระเอกเบอร์หนึ่งล่ะคะ” คำถามนี้ค่อยฟังได้
หน่อย

“ต้องแล้วแต่ผู้ใหญ่ครับ ถ้าท่านให้โอกาส ก็ถือว่าผมโชคดี” ตอบได้
สุภาพและถ่อมตนมาก แบบนี้ล่ะอนาคตพระเอกขวัญใจมหาชน

แต่เมื่อนึกได้ว่าเธอมาทำงานอะไรโดยเฉพาะการ์ดที่บันทึกรูปทั้งหมด
ที่ถ่ายไว้เพิ่งตกไปในโถน้ำพิ้งซี่ ปานนี้รูปทั้งหมดคงลอยไปกับน้ำหวาน
นั่นแล้ว มัวแต่คิดเรื่องดารารजनเกือบลืมหน้าที่ตัวเอง

“ตายแล้ว!” หญิงสาวเผลออุทานออกมา

ยิ่งเห็นแขกกิตติมศักดิ์เริ่มทยอยกันกลับกิ่งวารีจึงรีบผลະจากกลุ่ม
นักข่าวที่สัมภาษณ์เพทายจนสิ้นสูงแทบพลิกตามไปเก็บรูปตามหน้าที่

ของเธอต่อ โดยไม่รู้เลยว่าชายหนุ่มที่ถูกทั้งไมค์และเครื่องบันทึกเสียงจ่ออยู่ กำลังเหลือบมองท่าทางลูกลี้ลูกลั่นนั้นอย่างสนใจอยู่เสมอเช่นกัน

เวฟูกานั่งหน้าหงิกใส่ลูกน้องใหม่ แต่ด้วยนิสัยที่ถูกคุณหญิงแม่อบรม มาอย่างดีทำให้เธอไม่แสดงกิริยาที่เกินงามออกไปแม้บางครั้งจะลืมหูลืมตาบ้างก็ตาม

“ฉันได้รับโทรศัพท์ต่อว่าเยอะมากเรื่องรูปข่าวสังคมปกที่แล้ว คุณหญิงก็อภัยกับคุณหญิงวิมลรัตนโทร. มาว่าเธอถ่ายรูปท่านแต่ไม่เห็นลงในคอลัมน์ ทั้งที่นาน ๆ ท่านจะออกงานและยังคนอื่น ๆ อีก สรุปแล้วฉัน ไร้วุฒิคุณไม่ได้เลยใช่ไหม กิ่งวารี” น้ำเสียงฟังดูก็รู้ว่าเวฟูกากำลังสะกดกลั่น ความโกรธอยู่

ปกติคุณวินต้องตรวจดูความเรียบร้อยทุกหน้านิตยสารก่อนจะตีพิมพ์ แต่คราวนี้เธอติดธุระกับครอบครัวต้องตามคุณหญิงวิไลลักษณ์ผู้เป็นแม่ไปยุโรป แถมคอลัมน์ข่าวสังคมของกิ่งวารีส่งมาช้าสุดเธอจึงไม่ได้ตรวจดู เพราะคิดว่าไม่น่าจะมีปัญหาอะไรแต่ก็มีจนได้

หญิงสาวอยากนำรูปท่านเหล่านั้นลงใจแทบขาดแต่เมมโมรีการ์ดที่ตกลงไปในน้ำหวานนั้นไม่สามารถกู้ภาพกลับคืนมาได้ เธอจึงต้องจำใจใช้ภาพที่ถ่ายใหม่อีกครั้งเท่าที่มีลงไปก่อน

“ขอโทษค่ะ” หญิงสาวไม่รู้จะตอบอะไรที่ดีกว่านี้ ไม่กล้าแม้แต่จะบอกสาเหตุของความผิดพลาดพาลางกัมหน้า ไม่รู้ว่าจะมีค่าอะไรตาม มาอีก

ที่บ้านให้กินหญ้าแทนข้าวหรืองัยยักทำงานแค่นี้ถึงได้พลาด หรือไม่ก็ ตกลงเธอเอาปริญญาปลอมมาสมัครงานใช่ไหมถึงได้ทำอะไรไม่ได้เรื่อง

ถ้าเป็นที่ทำงานเก่าเธอคงได้ยินประโยคนี้อะไรที่กระแทกเข้าหูแน่ ๆ ตอนนี่ได้แต่ภาวนาในใจอย่าให้เจ้านายใหม่ระเบิดลงใส่เธอเลยเจ้าประจักษ์...

“เอาเถอะคราวหน้าอย่าให้พลาดแบบนี้อีกแล้วกัน...แต่รูปที่ออกมามีคนชมเยอะนะว่าเธอดีรูปดี” บรรณาธิการสาวน้ำเสียงอ่อนลงมาจากช่วงแรก

กิ่งวาริคิดว่าตัวเองพลาด ถึงแม้ว่าเสียงจะเหมือนตบหัวแล้วลูบหลังแต่คุณวินยังดีกว่าเจ้านายคนเก่าของกิ่งวาริเป็นไหน ๆ ชานันใช้คำพูดราวกับจะเสียนก้นให้ยับและถีบกลับไปทำงานต่อจนหลายคนทนไม่ไหวลาออกไป แม้กิ่งวาริจะไม่เคยเจอของหนักขนาดนั้นแต่โดนจิกกัดไปไม่น้อยเมื่อคุณวินรับเธอเข้าทำงานที่บลูไดมอนด์ หญิงสาวจึงรีบลาออกจากงานเดิมโดยไม่ลังเลสักนิด

“ถ้ามีโอกาสฉันจะลองให้เธอเป็นช่างภาพบางงานดู”

“ขอบคุณค่ะ คุณวิน” หญิงสาวแทบอยากเข้าไปกระโดดกอดเจ้านายเสียให้ได้ แต่คุณวินคงไม่ชอบใจกับกิริยาล้น ๆ แบบนั้นแน่ เธอจึงได้แต่ยกมือไหว้เจ้านายใหม่แบบงาม ๆ แทน

คุณวินไม่ใช่คนพูดอะไรลอย ๆ ให้ลูกน้องฝันหวานไปวัน ๆ เมื่อโอกาสของกิ่งวาริมาถึงคุณวินไม่ลังเลที่จะมอบงานให้กับเธอ ด้วยการไปถ่ายภาพประกอบคอลัมน์สัมภาษณ์ภรรยาท่านอดีตรัฐมนตรีและที่ปรึกษาพรรคการเมืองใหญ่

“คุณวินจะให้กาไปถ่ายรูปจริง ๆ เหรอคะ”

คราวนี้ไม่ใช่แค่การออกไปทำข่าวตามงานสังคมแล้วเก็บรูปแยกกิตติมศักดิ์เท่านั้น แต่เป็นการถ่ายภาพบุคคลประกอบคอลัมน์สัมภาษณ์งานนี่ฝีมือดีจริงหรือไม่จะให้เห็นกันทำให้หญิงสาวเกิดอาการเกร็งขึ้นมา

“มันใจหรือเปล่าล่ะ งานนี้ฉันซีเรียสนะ ถ้ารูปออกมาไม่ดีไม่ใช่แค่
เธอหรอกนะที่จะแย่ ฉันนี่ล่ะคนแรกที่จะโดนเล่นงานก่อน”

ถึงไม่มันใจแต่ใครจะกล้าตอบ

“มันใจคะ” กิ่งวารีตอบตรงข้ามกับความคิดออกไปพร้อมยิ้มสวย ๆ
เพื่อให้เจ้านายสบายใจ

“อย่างนั้นไปคุยกับพิมลเลย เขาจะเป็นคนสัมภาษณ์คุณภรรยาส่วน
เธอถ่ายรูปครอบครัวท่าน” คุณวินเห็นลูกน้องทำท่ามันใจออกมาก็ถอนใจ
โผล่อก “นี่เอาช่างไฟ ช่างแต่งหน้าไปด้วยนะ รูปต้องออกมาสวยเก๋อย่าลืม”

“เจ้าคะ” ลูกน้องทำท่าจะเดินตอบพลางย่อตัวก่อนรีบแล่นฉิวออกไป
ทำเอาเจ้านายค้อนควักให้แต่แอบชอบที่มีคนทำท่านอบน้อมให้แบบนี้

สาวใช้ในบ้านกิจประจำวันต่างวิ่งวุ่น เมื่อคุณผู้หญิงของบ้านคอย
ชี้แจงสั่งให้ทำความสะอาดทุกซอกทุกมุมให้เรียบร้อยก่อนที่ทีมงานของนิตยสาร
บลูโดมอนด์จะมาถึง

“อะไรกันคะคุณแม่ ทำไมถึงดูวุ่นวายไปหมดแบบนี้” ภรรยาถือลูกสาว
คนเล็กของคุณภรรยากลับเข้ามาในบ้านอย่างงุนงง

“วันนี้นิตยสารบลูโดมอนด์เขาจะมาสัมภาษณ์แม่ไง ภา ลืมไปแล้ว
หรือจ๊ะ” คุณภรรยากล่าวดวงตาเป็นประกาย

ตั้งแต่แต่งงานออกหน้าออกตากับท่านเดชาสามีสิบกว่าปี เธอเพิ่ง
จะมีโอกาสได้เปิดตัวด้วยการลงนิตยสารกับเขาเป็นครั้งแรก เพราะคุณหญิง
พวงมารดาของท่านเดชาไม่สนับสนุนให้คนในบ้านทำอะไรแบบนี้

“ถ้าคุณย่าไม่ป่วย คุณแม่คงไม่ได้ทำอะไรแบบนี้สินะคะ” ภรรยาเอง
ก็รู้เรื่องนี้ดี

“แล้ว พี่ทละ” คุณภรรยาทำเหมือนไม่ได้ยิน โพล่ถามถึงพิมุขลูกชาย

อีกคนของเธอแทน

“ไม่ทราบสิคะ” ภาวณีย์เอื้อมมือหยิบหนังสือพิมพ์ขึ้นมาอ่านอย่างไม่ตื่นเต้นไปกับมารดาสักนิด

“แล้วกัน เราสองคนต้องถ่ายรูปกับแม่ด้วย วันก่อนแม่บอกไปแล้วนี่นา”

“สองคน แล้วพี่ดลกับพี่แดนละคะ” ภาวณีย์เอ่ยถึงพี่ชายต่างมารดาอีกสองคนของเธอ

“แม่ไม่ได้บอกสองคนนั้นหรอก” คุณรจนาไม่มีท่าที่สนใจลูกเลี้ยงสองคนของเธอสักนิด

“ทำแบบนี้ไม่น่าเกลียดหรอกคะ”

“อย่ามัวพูดถึงคนอื่นเลย เรานะไปแต่งตัวสวย ๆ มารอถ่ายรูปกับแม่ดีกว่า” คุณรจนารีบดันให้ลูกสาวคนเดียวลุกขึ้นไปแต่งตัวตามที่เธอว่า

ภาวณีย์ไม่ยอมขัดใจมารดาจึงยอมทำตามโดยดี เมื่อเห็นลูกสาวคนเล็กว่าง่ายตามต้องการแล้วเธอก็รีบออกไปโทร. หาผู้ชายอีกคนให้รีบกลับมาโดยเร็วที่สุด โดยไม่ทันสังเกตว่าชายหนุ่มเคราเขียวครีမ်สวมเสื้อยืดสีเทาดูเก่าคร่ำและกางเกงยีนส์เข้มเต็มไปด้วยรอยขาดวินรากับรอยแมวข่วนเดินเข้ามา

ชายหนุ่มมองดูสาวใช้ที่เดินกันขำกั๊วอย่างนึกจนงุนใจได้แต่ยืนเงอะงะไม่รู้ว่าจะเรียกหาใครได้บ้าง จนป็นสาวใช้คนเก่าคนแก่กำลังยกแจกันดอกไม้ที่ถูกรัดอย่างสวยงามเข้ามาด้านในพอดี

หญิงวัยกลางคนสะดุดตากับร่างสูง ผมหยักศกสีดำสนิทยาวระต้นคอ ถูกปิดให้ปรกหน้าปรกตาราวกับคนเพิ่งตื่นนอนดูน่ารำคาญสำหรับผู้พบเห็นผิดกับวันแรกที่เขากลับมา ดูผิดไปเป็นคนละคน แต่ความรุ่มร้อนนั้นก็กลับรับกับใบหน้าเรียวยาว จมูกโด่งเป็นสันอย่างไม่น่าเชื่อ

“คุณแดนต้องการอะไรหรือเปล่าคะ” สาวใช้รับถาม

“ฉันมาตามของว่างให้คุณย่านะ ไม่เห็นมีใครเอาไปให้เลย” น้ำเสียงราบเรียบไม่ได้แสดงความไม่พอใจใด ๆ นอกจากความสงสัยที่ทุกอย่างดูผิดปกติไปเท่านั้น

“ตายจริง! ยังไม่มีใครยกไปอีก แล้วคุณหญิง...” ปิ่นละล้าละล้ารู้ดีว่าคุณหญิงพวงเป็นคนเจ้าระเบียบและเคร่งครัดขนาดไหน มีหวังเธอคงถูกเรียกไปอบรมอีกเป็นแน่

“คุณย่าเอนหลังนะ ตอนนั้นยังไม่ตื่น แต่ถ้าตื่นมาไม่เห็นของว่างอาจจะเป็นเรื่อง” ชายหนุ่มเอ่ยอย่างรู้นิสัยย่ำของเขาเป็นอย่างดี

“ปิ่นจะรีบยกไปให้คะ” สาวใช้แอบถอนใจอย่างโล่งอก

“ขอปิ่นนะ ว่าแต่ยุ่งอะไรกันอยู่หรือปิ่น”

แดนกลับมามีบ้านได้เดือนกว่าแล้ว แต่ไม่เคยเห็นมีกิจกรรมอะไรที่ทำให้คนทั้งบ้านต้องวิ่งวุ่นเช่นนี้ แม้แต่การกลับมาของลูกชายที่จากบ้านนี้ไปหกปี ทุกคนทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นสักนิด มีเพียงคุณหญิงพวงเท่านั้นที่ตื่นเต้นดีใจ แต่อาการป่วยไม่อำนวยให้เธอทำอะไรได้มากนัก

แดนรู้สึกเสียดายความโกลาหลในบ้านจากปิ่นแล้วจึงเดินออกมาอย่างไม่สนใจอะไรประหนึ่งไม่เกี่ยวข้องกับเขา ถึงจะบอกว่าเป็นการสัมภาษณ์เรื่องครอบครัวลงนิตยสาร

ตอนนี้พ่อคงไม่นับเขาอยู่ในนั้นด้วย จะให้ตีเขาควรวอยู่ให้ห่าง ๆ บ้านนี้ระหว่างที่ทีมงานนิตยสารมาคงทำให้แม่เลี้ยงพอใจมากกว่าเสนอหน้าเข้าไป ไม่ทันไปพ้นจากบริเวณหน้าบ้านใหญ่ มีเสียงเรียกดังมาจากด้านหลังจนเขาต้องหยุด

“นาย ๆ ช่วยยกกระเป๋าวงนี้เข้าไปไว้ข้างในหน่อยสิ”

เมื่อหันกลับไปจึงได้เห็นหญิงสาวร่างเล็กหิ้วกระเป๋ามาเขื่องทั้งสองมือ

ของข้างในคงหนักมากเพราะคนถือเดินตัวเอียงไปมาดูทุกทีเลยไม่น้อย แต่นั่นไม่ใช่สาเหตุตาเท่ากับการแต่งตัวของเธอ

“มองอะไร” ดูเหมือนกึ่งวารีจะรู้สึกได้ว่าชายหนุ่มตรงหน้ากำลังจ้องมองเธออย่างแปลก ๆ รู้สึกคุ่น ๆ หน้าแต่หนดเคราหรือมหมั่นนั้นทำให้เธอไม่แน่ใจว่าเคยเห็นเขาที่ไหน

เช่นเดียวกับแดนที่แอบคิดในใจจะไม่ให้เขามองได้อย่างไรในเมื่อหญิงสาวตัวเล็ก ๆ ตรงหน้าดูคุ่นตา ยิ่งการแต่งตัวสุดแสนสะกดตาด้วยเสื้อสูทสีเข้มทับเสื้อยืดสีขาวตัวโคร่ง มัดผมเป็นหางม้าง่าย ๆ คล้ายสาวเซอร์ แต่เมื่อมองมาด้านล้างกลับสวมกางเกงขาเดปสีม่วงเปลือกมังคุดที่เน้นขารียวเล็กราวกับสาวเปรี้ยว แต่เหง้ามองง่าผ้าใบเก่า ๆ เสียได้

ทุกอย่างดูประดัดประเดิดไปหมดเหมือนคนแต่งตัวไม่เป็น

ความจริงมันเป็นอย่างที่ชายหนุ่มคิดจริง ๆ เจ้าตัวเองยังรู้สึก แต่ไม่คิดจะทำอะไรให้ดีกว่านี้ด้วยความขี้เกียจ แม้จะไม่มั่นใจในการแต่งตัวที่ว่าดูดีตามคำสั่งเจ้านายแบบนี้สักเท่าไร แต่กึ่งวารีต้องทำท่ามาดมันไว้ก่อน เพราะเสียงสั่งห้ามแต่งตัวกะโหลกจะลาไปทำงานเด็ดขาดของคุณวิน มักก่องอยู่ในหูเสมอ

ทั้งคู่ประสานตากันอีกครั้งอย่างใจตรงกันต่างคนต่างนี่ออกว่าเคยเจอกันที่ไหน

“นาย...คนที่หักผมโมเมี่การ์ดฉันที่สิงคโปร์” กึ่งวารีร้องออกมาก่อนภาพชายหนุ่มหน้าตาคนนั้นกับตาโทรมสุดเซอร์ราวกับคนสวนซ้อนทับกันได้อย่างสนิท

“คุณนะเอง” แดนจำเธอได้แล้วเช่นกัน

“นายมาทำอะไรที่นี่ หรือว่าตกอับต้องมาเป็นคนสวนบ้านนี้” หญิงสาวยังคงแค้นใจไม่หาย มองเขาด้วยสายตาไม่เป็นมิตรอย่างชัดเจน

“เรื่องคราวก่อนถือว่าผมขอโทษก็แล้วกัน” แดนเอ๋ยขึ้น ไม่คิดว่าจะได้เจอกันอีก แต่เมื่อเจอกันเขาไม่ยอมให้เธอโกรธเกลียดเขานัก ถึงจะยากสักหน่อยก็เถอะ

“ขอโทษเหวอ โน้นมีรูปเพทายแค่สามรูป แต่มีรูปที่ฉันถ่ายไว้เป็นร้อย นายทำมันทั้งหมด” งานนี้กึ่งวาริตั้งใจขอค่าเอาคืน จะไม่ยอมให้เขาเดินหนีไปเหมือนคราวก่อนแน่

แต่ไม่ทันจะอ้าปากว่าจะไรต่อที่งานที่มารออยู่แล้วก็เข้ามาขัดจังหวะจนได้ ยิ่งบอกว่าคุณรจนาต้องการพบช่างภาพ เธอจึงจำต้องผละจากเขาเข้าไปด้านใน

“ไม่เป็นไร ยังไงก็รู้ว่าคนที่ทำให้เธอแค้นใจมาเป็นคนสวนอยู่ที่นี้ เสร็จงานแล้วค่อยเรียกมาจัดการก็ยังไม่สาย

“ผมหน้าเหมือนคนสวนมากหรือครับคุณย่า” แดนถามคุณหญิงพวงขึ้นมาลอย ๆ พลางลुบไปตามใบหน้าที่ว่ามีอะไรผิดปกติไปจากเดิมหรือเปล่า

“ใครมันกล้ามาว่าหลานย่าเป็นคนสวน บอกมา” คุณหญิงพวงสีหน้าไม่พอใจวางล้อมกระแทกกลางจานของว่างทันที

“ไม่ได้มีใครว่าหรือครับคุณย่า ผมแค่สงสัยเฉย ๆ” เห็นท่าทางยาของเขาจริงจังขึ้นมากับคำถามนั้น แดนต้องเบี่ยงประเด็นไม่ยอมให้คุณหญิงพวงแสดงอาการโกรธมากไปกว่านี้

“มันจะไปเหมือนได้ยังไง เอออะไรมาคิด อ้อ...แต่ถ้าแต่งตัวแบบนี้ก็ไม่แน่เหมือนกัน” ผู้เป็นย่าจ้องมองเสื้อผ้าที่หลานชายสวมไม่ต่างจากพวกวินพยุคนิว่สวมอยู่พลางถอนใจเบา ๆ

“แดนอย่าแต่งตัวให้พ่อเขาหนักใจนักสิ ผมเผ้าหนวดเคราเขาก็เหมือน

กัน เห็นที่ไร่นีกอยากตายหญ้าขึ้นมาทุกที่” แม้คุณหญิงจะนึกรำคาญทรงผม แดนสักแค่นั้น ทำได้เพียงบ่นเป็นครั้งคราว หากเป็นคนอื่นคุณหญิงคงใช้ มีดตายหญ้าปาดจนหัวโล่งเตียนไปแล้ว

“ต่อให้ผมใส่สูทผูกไทเดินอยู่ในบ้าน ก็ไม่มีอะไรดีขึ้นหรอกครับคุณย่า”

“แต่งแบบนี้ก็บ้าแล้วละ” คุณหญิงพวงนึกรำคาญตามก้นก็ก้าวออกมา

แต่เมื่อเห็นหน้าหลานชายเรียบเฉย จึงเปลี่ยนมาเป็นถอนใจแทน รู้ดีว่าสิ่งที่หลานรักคนนี้ทำไม่เคยถูกใจบิดาเลยสักครั้ง

ผิดกับลูกคนอื่น ๆ ไม่ว่าจะดลพีชชายคนโตที่เป็นหมอ ลูกใหม่อีกสอง คนอย่าง พิมุขที่ไปช่วยงานที่พรรคการเมือง ส่วนภารณีทำงานเป็นเลขานุการสมาคมการกุศลใหญ่ ทุกคนต่างมีกิจการงานที่เซิดหน้าชูตาให้คนเล่นการเมืองอย่างเดชาทั้งสิ้น ยกเว้นแดนเพียงคนเดียว

เกือบสองเดือนที่แดนกลับจากสิงคโปร์มาดูแลคุณหญิงพวงได้เจอ หน้าพ่อนับครั้งได้ว่าไม่เกินห้าครั้งและทุกครั้งบทรสนทนาไม่เคยเกินห้านาที อีกเช่นกัน คุณหญิงพวงได้แต่มองหลานชายคนรองอย่างเวทนาจนต้อง เปลี่ยนเรื่องคุย

“เมื่อกี้ย่าเห็นนังพวกบ้านใหญ่มันวิ่งเข้าออกกันให้วุ่น มีอะไรกันรู้ หรือเปล่าแดน” ตั้งแต่โดนโรคซารวมเข้าคุณหญิงพวงซึ่งเกียจตรับแขก และสู้รบปรบมือกับใครจึงขอย้ายออกจากบ้านใหญ่มาอยู่เรือนหลังเล็กแทน ปลอ่ยให้ลูกสะใภ้คนที่สองของลูกชายคนเดียวดูแลไป แม่เล็ก ๆ จะไม่เต็มใจ นั้นก็ตาม

“ว่าไงละแดน” แดนไม่แน่ใจว่าควรจะบอกหรือเปล่า แต่เมื่อโดนถาม อีกครั้งเขาจึงไม่อยากปิดบัง

“เห็นว่ามินิตยสารมาสัมภาษณ์คุณน้ารจนานะครับ”

“สัมภาษณ์อะไรกัน ใครอนุญาต เรื่องในบ้านทำไมต้องโพทะนา

ให้ชาวบ้านเขารู้” คุณหญิงพวงแสดงท่าที่ไม่พอใจขึ้นมาทันที

“แค่สัมผัสภพภรรยามา ใคร ๆ เขาก็ทำกันทั้งนั้น ไม่มีอะไรหรอกครับ คุณย่า” นิสัยใจร้อนของคุณหญิงพวงเด่นเห็นมาแต่เด็ก ต่อให้เวลาผ่านไปแค่ไหนก็ไม่เคยลดตีกริ๊งเลยสักนิด

“ไม่มีได้ยังไง ทำแบบนี้มันไม่เห็นห่วยซัก ๆ นี่คงคิดว่าย่านอนแซ่ว ใกล้ตายแล้วสิทำถึงนี่ก็อยากจะทำอะไรก็ตาม” ไม่พูดเปล่าว่าคุณหญิงลูกพรวดอย่างลืมหิวและลืมหิว ฟุ้งตัวลิวไปบ้านใหญ่ราวกับพายุทอร์นาโด จนแดนตั้งตัวไม่ทัน

“คุณย่า!” แดนได้สติรีบตามคุณหญิงพวงไป นึกเป็นห่วงคนที่บ้านใหญ่ที่ต้องเจอกับอิทธิฤทธิ์อันน่ากลัวของหญิงชราวัย 70 ปี

ไททศน์สำรวจกล้องสุดราคาเรือนแสนของเขาทุกซอกทุกมุมจนคนยืมไปนึกห่ม่นได้

“ไม่มีแม่แต่รอยขนแมวหรือน้ำพิเทา เทินไว้บนหัวได้ กาวทำไปแล้ว” กิ่งวารีแหวะออกไป แต่ชายหนุ่มกลับไม่รู้รู้สึกอะไร

“ถ้าแกทำได้แบบนี้ ฉันจะดีใจมากไอ้กาว ถ้าไม่ใช่แกมาขอยืมตอนฉันเมาซี้ตาอยู่ อย่างหวังจะได้แตะลูกรักฉันเลย...ยาก” ไททศน์เป็นคนง่าย ๆ สนุกกับใครสักคนใช้สรรพนามอย่างเป็นกันเองเรียกอีกฝ่ายเสมอ ยิ่งกิ่งวารีไม่ได้ทำตัวนุ่งนวมเหมือนผู้หญิงคนอื่นเขาจึงกล้าจะเรียกไต่กับรุ่นน้องคนนี้

“ถ้ากาวตกรน้ำพร้อมลูกรักพี่ พี่คงช่วยไปช่วยมันก่อนสินะ” หญิงสาวทำจมูกเหิดใส่อย่างห่ม่นใส่กับอาการหวงและหวงกล้องขนาดหนักของรุ่นพี่

“แน่นอน เพราะแกว่ายน้ำเป็น ฉันรู้” ไททศน์หัวเราะออกมา จูบลูกรักของเขาเบา ๆ และเก็บลงกระเป๋าปิดแน่นสนิทตามเดิม แต่เมื่อเห็นหญิงสาวที่นั่งขัดสมาธิอยู่บนโซฟาตัวยาวหน้าอยู่ไม่ขำตามก็ให้รู้สึกแปลกใจ

“เป็นไรวะ ไหนว่าไปทำงานสำคัญมา”

“ก็คุณหญิงพวง แม่ของท่านเดชานักการเมืองใหญ่ นะสิ ท่านมา อาละวาดตอนที่มีการสัมภาษณ์ภรรยาท่านเดชา โดย...การกับที่มงานนะ วึ่งหนีกับแทบไม่ทันเลยละ ดีที่ถ่ายรูปคุณรจนากับลูกเขาสองคนไว้ก่อนแล้ว แต่พี่มดที่เป็นคนสัมภาษณ์นี่สิคุยกไปไม่ถึงสิบนาทีเลย ไม่รู้คุณวินจะว่ายังไงบ้าง” กิ่งวารีเล่าเป็นชุดแทบไม่หยุดหายใจ

ภาพคุณหญิงพวงยืนทำสะพานขาวที่วัดท่ากระดิ่งเรียงคนยังติดตามหญิงสาวไม่หาย

‘ถึงฉันจะไม่ได้อยู่บ้านใหญ่แล้ว แต่อย่าคิดว่าจะทำอะไรข้ามหัวฉันได้ พวกเธอก็เหมือนกันรู้ใหม่ว่าที่นั่นบ้านใคร ใ้พวกที่นั่นอยู่นั้นใช้นามสกุลใครอยู่ ถ้าอยากรู้ประวัติโคตรเจ้าสัวหลายคนที่นี่ มาถามฉันนี่ คุณหญิงพวง กิจประชาวัตน์รู้ดีที่สุดในบ้านนี้แล้ว’

‘ไหนว่าท่านกำลังป่วย ทำไมน้ำเสียงยามโกรธกริ้วถึงก้องกังวาน เต็มไปด้วยพลังทำเอาทุกคนตะลึงงัน

กิ่งวารีเห็นคุณรจนาลูกอีกสองคนหน้าซีดเหลืองสองนิ้วไปตาม ๆ กัน โดยเฉพาะคุณรจนาปากคอสั้นอยากเถียงอะไรออกไปแต่เหมือนถูกเย็บปากเอาไว้จนอ้าไม่ออก

‘ถึงกับพูดไม่ออกเชียรวรีแม่รจนานะ’

‘คุณย่าครับ นังก่อนดีไหมครับ’ พิมุขพยายามทำให้สถานการณ์ดีขึ้น เข้าไปประคองผู้เป็นย่าแต่กลับถูกสะบัดให้ออกห่างอย่างไม่เป็นผล

‘ฉันไม่นั่ง ยืนค้ำหัวพวกแกไว้แบบนี้ละดีแล้ว จะได้ว่าฉันยังไม่ตาย!’ คำเจ็บแสบตามออกมาอีกมากมาย ทำเอาคนฟังโดยเฉพาะคนนอกอย่าง กิ่งวารีสะดุ้งเป็นห้วง ๆ รวากับเป็นโรคช้ำกระตุก

‘พี่แดนช่วยพูดกับคุณย่าทีเถอะค่ะ’ ภารณีเห็นแต่พี่ชายคนหนึ่งที่พอ

จะทำให้พายุสงบได้

‘แดนไม่ต้องยุ่ง ย่าจะจัดการพวกกำเริบพวกนี้’ คุณหญิงพวกแสดงให้เห็นชัดว่าตอนนี้ใครก็เอาท่านไม่อยู่ แม้แต่หลานชายคนโปรดก็ตาม

ลำพังเจออติฤทธิ์ของคุณหญิงพวงเข้าหญิงสาวต้องใจหายวาบไปแล้ว ยิ่งมาเห็นคนที่เธอคิดว่าเป็นคนสวนแถมต่อว่าต่อขานเขาเสียมากมายเรียกคุณหญิงพวงว่า “คุณย่า”

หัวใจหญิงสาวตกลงไปที่ตาคู่มัทน์ที่

‘ออกไปให้หมดเลยนะ มาทางไหนเก็บข้าวของออกไปทางนั้นเลย!’ เสียงตะเบ็งลั่นทำให้งังวารีกระตุกอีกรอบ เช่นเดียวกับ ช่างไฟ ช่างแต่งหน้าพากันโถยอ้าวออกจากบ้านกันแทบไม่ทัน